

Sognepræsten. Ja, det kan jo medføre det; men min Erfaring er, at der er mange Steder, hvor Menighedsraadene meget godt forstaaer, at det er rimeligt, at Mindretallene ogsaa bliver repræsenteret og faar deres Præst. Saa megen Forstaaelse og Taalsomhed udvises der; det synes man slet ikke at mene under sine Udtalelser her. Men helt bortset fra, hvilke Indstillinger der kan fremkomme, mener jeg ogsaa, Ministeren maa have det Ansvar, at han undersøger, hvilken Præst der er i Forvejen i Menigheden, for at Mindretallene ogsaa kan blive betjent. Dette Ansvar mener jeg, Ministeren bør have. Han skal ikke absolut være bundet til at tage den, Flertallet udtaler sig for. Det er han heller ikke nu, men nu er der saa meget mere Grund til at tage Hensyn til Flertallet, som det kun er en eneste, der er Tale om; derfor er det rimeligt, at Ministeren følger Flertallet. Naar man derimod kommer til, at der ogsaa skal ske Indstilling om Kapellanerne, alle faste Præster, saa maa Ministeren tage Hensyn til, at ogsaa Mindretallet faar sin Præst. Og jeg tror, at han langt lettere vil kunne bære det Ansvar, og at han ogsaa langt lettere vil kunne træffe det rigtige, naar han faar en Indstilling fra Menighedsraadet, ledsaget af en Erklæring fra Biskoppen, end naar der blot kommer tilfældige Deputationer ude fra Menighederne. Kommer der en Deputation, kommer der gerne en modsat og undertiden ogsaa en tredie for at tale med Ministeren; men foreligger der en Indstilling fra Menighedsraadet, hvori Flertallet og Mindretallet har udtalt sig, og en Udtalelse fra Biskoppen om Forholdene, er Ministeren sikrere paa at kunne finde det rette og træffe det rigtige Valg, som han kan bære Ansvaret for, end naar han blot maa rette sig efter Deputationer, som kommer til Stede.

Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg talte stærkt om, at der var noget lovteknisk forkert ved disse Lovforslag, og han anførte da, at de gældende Bestemmelser om Bortsalg af Præstegaardsjord ændres her ved Præstelønningsloven. Det synes mig ikke at være forkert i Henseende til Lovteknik. Snarere kunde en anden Indvending, han fremførte, have noget paa sig, at der i en Lov om Lønninger for Præster udenfor København og Frederiksberg var indsat en Bestemmelse, der netop gjaldt København og Frederiksberg. Det kunde snarere have noget paa sig. Men det er jo ikke længere siden end den 4. Oktober 1919, vi netop fik en saadan Lov, som gjaldt alle Lønninger udenfor København og Frederiksberg, men hvis §§ 67 ff. gjaldt København og Frederiksberg, saa

den Lovteknik, det ærede Medlem her talte om, har han selv praktiseret i 1919.

Men eet Punkt har begge de to ærede Medlemmer og flere for øvrigt særlig opholdt sig ved, nemlig Spørgsmaalet om Valgretten, idet der er blevet sagt, at man her vilde nægte Skatteydere Valgretten, ja, man vilde endogsaa holde Vælgerne borte fra Valglisten og se at berøve dem Valgretten. Jeg maa sige, det forstaaer jeg oprigtig talt ikke ganske. Thi naar det udtrykkelig hedder i Lovforslaget, at samtlige Medlemmer af Folkekirken har Valgret og Valgbarhed, for saa vidt de opfylder de Betingelser i Henseende til Alder o. s. v., som er nævnt, saa kan der jo da ikke være Tale om, at man berøver dem denne Valgret ved en Bestemmelse om, hvorledes de skal optages paa Valglisten. Det eneste, der kræves af dem, er, at de selv melder sig til Valglisten. Nu siger man, at man kan uden videre lægge de kommunale Lister til Grund; men det kan man ikke, for de kommunale Valgliste indeholder kun Navne paa dem, som er Skatteydere til Kommunen, og det falder paa ingen Maade sammen med Medlemsforhold til Folkekirken. Der er en Mængde Skatteydere i store Kommuner, f. Eks. her i København, som slet ikke er Medlemmer af Folkekirken. Og det er heller ikke Skatteydere alene, vi skal optage paa Valglisten til Menighedsraad; man kan have Valgret og Valgbarhed uden at være Skatteyder. Jeg forstaaer ikke helt den Indvending. Navnlig forstaaer jeg den ikke, naar man har gjort Adgangen saa let som her, saa der kun kræves det ene lille, at de valgberettigede skal tilkendegive Ønske om at komme paa Valglisten. Det er slet ikke mere, end hvad man maa gøre overfor andre Valgliste, hvor man maa sikre sig, at man er optaget, for ellers risikerer man en skønne Dag, naar man kommer og vil stemme, at man ikke er paa Valglisten.

Endvidere er Adgangen gjort lettere ved dette Lovforslag derved, at Fristen mellem Anmeldelsen og den endelige Udarbejdelse af Valglisten er gjort saa kort. Det ærede Medlem Hr. Krohn beklagede, at Fristen var gjort saa kort; han mente, det var bedre, at man skulde modtage Anmeldelserne i April og saa udarbejde Valglisten i September for at undgaa Uro. Ja, det bryder jeg mig nu ikke saa meget om, at undgaa Uro. Naar man overhovedet vil have Valg, maa man finde sig i, at der kan komme Uro. Valg kan ikke foregaa helt ubemærket nogetsteds, saa bliver det ikke rigtig til noget med Valget. Jeg bryder mig altsaa ikke saa meget om at undgaa Uro. Jeg mener, at